

θύτης, μα ναι, ο Έλληνας μικροαστός είναι ο ιδανικός θύτης, κι όσο εύκολα σκύβει το κεφάλι στο ντόπιο αφεντικό, τόσο εύκολα σηκώνει το χέρι του στο μετανάστη, πάντα έτοιμος να μπινελικώσει όλους αυτούς τους "ανίκανους να προοδεύσουν" ανατολικούς, "που πουλάνε και τη μάνα τους για λίγα φράγκα", "ε όχι μαλάκες ανατολικοί, δεν είμαστε σαν κι εσάς, σας πουλάμε και σας αγοράζουμε άμα γουστάρουμε κι άμα λάχει στέλνουμε και καμμία ΜΑΒΗ και σας γαζώνει, δεν είμαστε τίποτα τυχαίοι, είμαστε..."

Τόσο μάγκες οι ελληνάρες... Και βέβαια κάθε πρωί οι περήφανοι ελληνάρες πήγαιναν σα μαλάκες για δουλειά αλλά αυτό δεν τους εμποδίζει νά 'ναι περήφανοι, γιατί στα φανάρια μπορούσαν να ρίχνουν σφαλιάρες σε κάνα πιτσιρίκο από το αλβανία, ήταν περήφανοι γιατί αυτοί δεν πέθαιναν μέσα στα κουρέλια από σφαίρα έλληνα φαντάρου, αυτοί είχαν την πολυτέλεια να πεθαίνουν στην εθνική οδό μέσα στα παλιοσίδερτα ενός πριν λίγο πολυτελέστατου αυτοκινήτου, τώρα τελευταία μάλιστα κάποιοι αυτοκτονούσαν από ανία αλλά όχι από σφαίρα στα σύνορα ή κάπου στην αττική σαν το σκυλί στ' αμπέλι, αυτό πήγαινε πολύ, μόνο σε βαλκάνιους ταίριαζε κι αυτοί δεν ήταν συνηθισμένοι βαλκάνιοι, ήταν για την ακρίβεια οι νταβάδες των βαλκανίων...

...μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να κηρύξουν τον πόλεμο σε όποιον ήθελαν, όλοι αποζητούσαν την εύνοια τους, μέχρι κι εκείνοι οι ξένοι δάκτυλοι του παρελθόντος, τώρα τους έβλεπαν με άλλο μάτι κι αντίκρυζαν με δέος την ψωροκόσταινα που τα τελευταία εκατό χρόνια συνεχώς επέκτεινε τα σύνορά της και συνεχώς ασφυκτιούσε, ναι την Ελλάδα που στα τέλη του εικοστού αιώνα είχε εξελιχθεί ως ο μεγαλύτερος αποικιοκράτης των βαλκανίων, ξεζουμίζοντας ως το μεδούλι τους πρωτόγονους ιθαγενείς της αλβανίας, της μακεδονίας, της βουλγαρίας, όλους αυτούς που πέρναγαν τα σύνορα και πουλούσαν σώμα και ψυχή για ένα μεροκάματο, για ένα καλύτερο αύριο, με το όνειρο της επιστροφής στην πατρίδα, και πολλοί μείναν με το όνειρο, δεν πρόλαβαν καν να το ζήσουν, τράκαραν με τις σφαίρες της ελληνικής αστυνομίας, πνίγηκαν προσπαθώντας να διασχίσουν την

αδριατική και τα ελληνικά αφεντικά συνέχιζαν την αδιάκοπη προέλασή τους χωρίς αντίπαλο, όχι μόνο εκτός αλλά και εντός των συνόρων, βέβαια, ο εσωτερικός εχθρός είχε από καιρό ηττηθεί, η λεγόμενη αριστερά, κατάγγελε στον αιώνα τον άπαντα τους αμερικάνους και τον ιμπεριαλισμό, ενώ παράλληλα έφελνε το αγαπημένο τροπάριο της εθνικής ανεξαρτησίας, εθνικισμός από τα αριστερά στο όσο δεν πάει άλλο, κάπως έτσι έκανε ήρωα το φασίστα Μιλόσεβιτς, κάπως έτσι στήριξε το δολοφόνο Κάρατζιτς, κάπως έτσι όλοι, από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά, πούλαγαν εθνικισμό κάθε είδους στους μαλάκες που έτρεχαν να τον ψωνίσουν, κάπως έτσι δεν ακουγόταν καμμία φωνή, **ελλάδα νεκροταφείο, το μεγαλύτερο ίδρυμα κωφάλαων στον κόσμο**, σιωπή, σιωπή, σιωπή, που και που μερικοί ψίθυροι, μόλις και μετά βίας άκουγες, "αλληλεγγύη στους εξεγερμένους του αλβανικού νότου", και η αλληλεγγύη ακουγόταν κούφια λέξη, μια λέξη μα τίποτα παραπάνω, κι όμως αλληλεγγύη σημαίνει πολλά παραπάνω, είναι κάτι πιο βαρύ από λέξεις, μα πρέπει να τη νοιώθεις, μόνο έτσι την ακούς καλά, και τότε δε χρειάζεται να σηκώσεις το κεφάλι και να κοιτάξεις προς την αλβανία, κοιτάς δίπλα σου και μπορεί να μη δεις και κανένα, κοιτάς απέναντι και βλέπεις το αφεντικό σου, το δάσκαλό σου, τον μπάτσο σου, το λοχία σου...**όλα σε φόντο κόκκινο, κατακόκκινο όπως το αίμα των εργατών των λεηλατημένων βαλκανικών χωρών**, όλα κόκκινα και δεν υπάρχει χρόνος για ερωτήσεις και απαντήσεις, ίσως μερικές φορές τα πράγματα είναι πιο απλά απ' όσο φαίνονται, εκατό αλβανοί μετανάστες στον πάτο της αδριατικής και μερικές χιλιάδες πολυεθνικοί δολοφόνοι σε όλη την αλβανία είναι κιόλας μια απάντηση, το ξέρεις κι εσύ,

οι γραμμές έχουν από καιρό χαραχτεί κι όσοι σφυρίζουν δήθεν αδιάφορα μπορεί ν' ακούσουν με ενδιαφέρον σφαίρες να σφυρίζουν στο πλάι τους, ας το πούμε μια ακόμη φορά, "στον καιρό των δολοφόνων, το δεν ξέρω είναι συνενοχή"...

απρίλης '97

βαλκάνιοι

προλετάριοι

βαλκανικά παραμύθια αποικιοκρατίας

...και βέβαια οι δολοφόνοι γνώριζαν καλά
τι έπρεπε να κάνουν...
...καμώθηκαν πως ξέχασαν τα πάντα και μετά
κόψαν και ράψαν την ιστορία στα μέτρα τους
κι όποιον χρειαζόταν, την ξανάγραφαν...
...ξέχασαν όμως
πως εκεί που δεν πιάνει ο σπόρος της λήθης
ριζώνει η εκδίκηση...

Το παραμύθι τελειώνει...Το αποκοιμισμένο κοινό, αρχίζει σιγά σιγά ν' ανοίγει τα μάτια του και να συνέρχεται από τη γλυκιά νύστα της λήθης...Περιμένοντας ν' αρχίσει το επόμενο...

Η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια το παραμύθι είχε αρχίσει να γίνεται τόσο κουραστικό και μονότονο που όλοι σχεδόν ήξεραν το τέλος πριν καν αρχίσει η διήγηση...Τρεις χιλιάδες χρόνια πολιτισμού, εμείς δώσαμε τα φώτα στους απολίτιστους ευρωπαίους, και να τώρα το μόνο που μας έχει απομείνει είναι ένα κωλοοικόπεδο με φιλοκαλή παραλία αλλά τι να την κάνεις την παραλία άμα δεν έχεις τουλάχιστον 12 μίλια θάλασσα, τι να χαρείς από δαύτη όταν ξέρεις πως το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας δεν ανήκουν αποκλειστικά και μόνο σε σένα αλλά και σε κείνους τους βάρβαρους γείτονες, τα τρισέγγονα του Μωάμεθ, που άλλη δουλειά δεν κάνουν από το να εποφθαλμιούν όλα όσα "δικαιωματικά" μας ανήκουν... Και από κοντά να τους κάνουν πλάτες, όλοι αυτοί οι κομπλεξικοί ευρωπαίοι που μόνο να δουλεύουν ξέρουν, βάζοντας συνεχώς εμπόδια στο ελληνικό δαιμόνιο, που σύνορα δε γνωρίζει κι όπου σταθεί κι όπου βρεθεί κάνει τουλάχιστον αισθητή την παρουσία του...

Πάντα είμαστε οι καλύτεροι αλλά οι ξένοι δάκτυλοι δε μας αφήνουν να το αποδείξουμε, μην τυχόν και αναγκαστούν να παραδεχθούν τη δικιά τους μετριότητα...Δυστυχώς παιδιά μου, είμαστε οι μεγάλοι αδικημένοι, όχι μόνο της ευρωπαϊκής αλλά και της παγκόσμιας ιστορίας, και ο μόνος δρόμος για ν' αλλάξει αυτή η κατάσταση, είναι να βαδίσουμε όλοι ενωμένοι σε μια γροθιά, και να αποδείξουμε σε όλες αυτές τις κουφάλες που μας αντιμετωπίζουν πως και δεν υπάρχουμε, ότι το ελληνικό μεγαλείο πρέπει να πάρει τη θέση που του αρμόζει... Πάμε παιδιά τρεις φορές "ζήτω το έθνος" για να ξυπνήσουμε και μετά μπορείτε να ξανακοιμηθείτε...

Και τα παιδιά χρόνια τώρα, κοιμόντουσαν και ξανακοιμόντουσαν ακούγοντας το ίδιο παραμύθι...Και παρότι δεν τους άρεσε πάντοτε, το άκουγαν με μοναδική αγαλλίαση, γιατί μόνο αυτό το παραμύθι τα έκανε να νιώθουν κάπως διαφορετικά... Να, σαν κάτι να ένιωθαν να σκιρτά μέσα τους όπως τότε που έλεγαν το μάθημα στο σχολείο κι έτσι μπορούσαν να ξεχνάνε τα σπυράκια στο πρόσωπο και τα κακά παιδιά που δεν τα παίζανε... Όχι, παραμύθι σαν κι αυτό δεν πρόκειται να ξανάκουγαν κι όταν δεν κοιμόντουσαν, κάνουν όνειρα τρελλά, όνειρα απατηλά,

κι έβλεπαν τους εαυτούς τους γενναίους κι απρόμητους μικραστούς, να ξυλοφορτώνουν αλβανούς επειδή φτερνίστηκαν μπροστά στο καινούριο τους αυτοκίνητο και το λέρωσαν, έβλεπαν τους εαυτούς τους αξιωματικούς στη Βοσνία, να διαλέγουν ποια μουςουλμάνα θα βιάσουν και ποιο μουςουλμάνο θα χρησιμοποιήσουν για σκοποβολή, οι μαλάκες της ευρώπης που όμως κατάφεραν κι έγιναν άρχοντες των βαλκανίων, αναγκάζοντας όλους αυτούς τους τριτοκοσμικούς να υποκλίνονται μπροστά τους, να πέφτουν στα τέσσερα και να εκλιπαρούν για μια σταγόνα επενδύσεων, για μια τζούρα ανθρωπιστικής βοήθειας...

Ονειρεύτηκαν πως τα βαλκάνια ήταν μια απέραντη έρημος, και λαοί ολόκληροι πέθαιναν από τη δίψα και το νερό το είχαν αυτοί, τα περιήφανα τέκνα του ελληνικού έθνους και βέβαια δεν ήταν τόσο μαλακισμένα να το μοιράζουν απλόχερα όπως οι πολιτισμένοι πρόγονοί τους· **ήταν οι βασιλιάδες των βαλκανίων και ήταν αποφασισμένοι να παίξουν το ρόλο τους όσο καλύτερα μπορούσαν...**

Σ' αυτό το ρόλο δεν υπήρχαν περιθώρια για ρομαντισμούς κι ευαισθησίες, έπρεπε να είσαι σκληρός και αποφασιστικός, μόνο έτσι μπορούσες να είσαι ένας σωστός βασιλιάς, και βέβαια δεν ήσουν υποχρεωμένος να βαδίσεις επί πτωμάτων, αρκούσε μόνο να τα παραμερίσεις και να συνεχίσεις ακάθεκτος στο δρόμο της ανάπτυξης και της προόδου, εκπληρώνοντας τον ιστορικό ρόλο που σου είχε ανατεθεί...Δεν ήταν τίποτα πρωτόγονοι να σπέρνουν το θάνατο στο διάβα τους· ήταν πολιτισμένοι και γνώριζαν καλά πως να επιβληθούν με το γάντι στους δύσμοιρους βαλκάνιους υπηκόους τους παρόλες τις αντιρρήσεις τους...

Ήταν οι ιδανικοί βασιλιάδες και ήταν περιήφανοι γι' αυτό...

Τα χρόνια περνούσαν και κάθε μέρα τα παιδιά κοιμόντουσαν με το παραμύθι του καταπιεσμένου έθνους να στριφογυρίζει μέσα στο κεφάλι τους, μέχρι που το όνειρο του κατακτητή ερχόταν και τα ξύπναγε και κάπως άρχισε ν' αλλάζει το παραμύθι και σιγά σιγά όλοι πείστηκαν πως δεν τους ταίριαζε και

τόσο ο ρόλος του κακομοίρη αλλά ο ρόλος του κυρίαρχου που ζούσαν στα όνειρα τους κι έτσι εδώ και κάμποσο καιρό όλα άλλαξαν και είχαν αρχίσει να στραβοκοπάνε όλους αυτούς που χαϊδευτικά αποκαλούσαν "ξένους", πιστεύοντας πως ο μόνος λόγος που υπήρχαν, ήταν για να τους εκμεταλλεύονται και ό,τι ήθελε προκύψει...Ναι, ο ρόλος του αφεντικού τους πήγαινε κοττί· ασορτί με το ελληνικό δαιμόνιο δεν άφηγε καμμία αμφιβολία πως αυτός ήταν ο πραγματικός τους προορισμός, τώρα πια μόνο αυτό έβλεπαν στον ορίζοντα...

Μια καινούρια
εποχή

είχε
μόλις ανατεί-

λει...Κανείς δεν ήθελε πια να θυμάται το αμαρτωλό παρελθόν της υποταγής σ' ευρωπαίους και αμερικάνους, όλοι ήθελαν να ζουν το τώρα, να απολαμβάνουν τα εξαιρετικά προνόμια του βασιλιά των βαλκανίων...Είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου και κάποιοι θα ήταν υποχρεωμένοι να πληρώσουν πολύ ακριβά το αντίτιμο της βασιλείας του ελληνικού έθνους, έπρεπε να πληρώσουν αμαρτίες αιώνων και θύματα πάντα υπάρχουν, πολύ περισσότερο όταν υπάρχει ένας πρόθυμος καλοπροαίρετος